

New York Times bestseller

*A
barackfa
titka*

*fine
selection*

SARAH ADDISON ALLEN



Sarah Addison Allentől eddig megjelent:

A csodálatos Waverley-kert

Édes élet



SARAH ADDISON ALLEN

*A
barackfa
titka*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Michelle Pittmannek és Heidi Gibbsnek.
Ti tanítottatok meg rá, mi a barátság.*

1.

Bűvőhelyek

AZNAP, AMIKOR PAXTON OSGOOD ÁTVITTE a postára a dobozt, benne a vastag, cirkalmas betűkkel megcímezett, fóliával bélelt borítékokkal, akkora felhőszakadás tört ki, hogy a levegő fehér lett, mintha kihipózták volna. Még mielőtt leszállt az éj, a folyók kiléptek a medrükből, és – 1936 óta először – leállt a postai kézbesítés. Mire a tócsák felszáradtak, mire az összes pincéből kiszivattyúzták a vizet és elhordták a faágakat a kertekből meg az utcákból, a meghívók is megérkeztek, csak éppen nem oda, ahova szánták őket. A szomszédok nevetve adták át a kerítésen az elkallódott leveleket a jogos tulajdonosaiknak, csípős megjegyzésekkel illetve a bolond időjárást meg a trehány postást. Másnap feltűnően sokan jelentek meg az orvosi rendelőben vágott sebbel az ujjukon, mert az eső miatt a ragasztó úgy megkeményedett a borítékokon, mint a cement. Később több kártya is eltűnt, hogy aztán a leglehetetlenebb helyeken bukkanjon fel újra. Mrs. Jameson meghívója két teljes napig hanyódott valahol, majd egy láthatóan új madárfészekben leltek rá. Harper Rowley kártyáját a harangtoronyban találták meg, Mr. Kingsley-ét pedig idős édesanyjánál, a fészkerben.

Ha az emberek jobban odafigyelnek a jelekre, nyilván maguktól is rájönnek: a levegő akkor fehéredik ki, amikor nagy változások vannak készülőben; a papír azért vágja el az ujjunkat, hogy olvasni tudjunk a sorok között; a madarak pedig a láthatatlan lényektől védenek minket.

De senki sem figyelt. Legkevésbé Willa Jackson.

A boríték kerek egy hétig hevert felbontatlanul a bolt hátsó pultján. Amikor megérkezett, Willa kíváncsian emelte fel a levélkupac tetejéről, de amint meglátta, kitől jött, úgy dobta el, mintha megegethetné az ujját, aztán pedig gyanakvó pillantásokkal méregette, valahányszor elment mellette.

– Bontsd már fel! – nyaggatta Rachel azon a bizonyos reggelen.

Willa ránézett Rachel Edney-re, aki a bolt végében kialakított kávéspultnál ácsorgott. A lánynak rövid sötétbarna haja volt, és a biciklisnadrágjában meg a sporttrikójában úgy festett, mint aki egy nagy sziklát készül meghódítani. Willa hiába hajtogatta, hogy nem kell a bolt termékeit hordani – ő maga is csak nagy ritkán vált meg a farmerjától meg a bakancsától –, Rachelnek meggyőződése volt, hogy ő is hozzátartozik a cég arculatához.

– Nem bontom. Fölösleges – felelte Willa, aki úgy döntött, magára vállalja az alantas feladatot, és saját kezűleg hajtogatja össze az újonnan érkezett biopamut pólókat, remélve, hogy ez majd segít eloszlatni azt a furcsa érzést, ami a meghívó gondolatára lett úrrá rajta.

A feszült várakozás úgy duzzadt egyre hatalmasabbra a szívében, mint egy táguló léggömb. Akkor szokott így viselkedni, amikor valami hülyeséget forgatott a fejében. Azt hitte, már kinőtte ezt a korszakot. Hogy nyugodt életet él, és semmi sem hatolhat át a páncélzatán. Ezek szerint tévedett.

Rachel hangosan cicergett.

– Mekkora sznob vagy!

Ezzel sikerült megnevettetnie Willát.

– A város leggazdagabb nője gálát rendez, és *én* vagyok a sznob, mert nem olvasom el a meghívóját?

– Lenézed őket, mintha tők hülyék lennének.

– Nem igaz!

– Hát, pedig vagy ez van, vagy az, hogy a szíved mélyén te is közéjük akarsz tartozni – kanyarította maga elé Rachel a zöld köntényt, amin sárga cérnával hímzett felirat hirdette: *Naturel Sportbolt és Kávézó*.

Bár Rachel nyolc évvel volt fiatalabb Willánál, Willa soha nem vette félvállról a beosztottja véleményét, mondván, hogy az ügyis csak egy minden lében kanál huszonkét évestől származik.

Rachel mozgalmas, bohém életet élt, és jól ismerte az emberi természetet. Csak azért volt hajlandó – átmenetileg – letelepedni Walls of Waterben, mert beleszeretett egy helybéli fiúba. A szerelem, szokta mondogatni, mindent visz.

Willának persze esze ágában sem volt kifejtteni, mit gondol vagy nem gondol a város előkelő családjairól. Rachel gyerekkorában sehol sem maradt meg pár hónapnál tovább. Willa ezzel szemben szinte az egész életét ebben a városban élte le. Ösztönösen tisztában volt Walls of Water közösségi dinamikájának rejtélyeivel, de azt nem tudta, hogyan értethetné meg mindezt egy kívülállóval. Hogy leszerelje Rachelt, bevetette az adu ásznak számító kérdést:

– Mi a mai ajánlat? Fantasztikus az illata.

– Ja! Igazi ínycsoki lakoma, ha szabad ilyet mondanom. Diákcsemege csokiba mártott kávészemekkel, zabpelyhes keksz kávé cukormázzal és feketekávé brownie – mutatott végig Rachel színpadias mozdulattal az üvegpultban sorakozó finomságokon.

Willa nagyjából egy éve adta ki Rachelnek a gazdátlanul maradt kávézót, és megengedte neki, hogy kávé édességeket is felvegyen az étlapra. Nyerő ötletnek bizonyult. Willa azóta egyre szívesebben járt be az üzletbe. Amikor reggelente megérezte a fortyogó kávé kissé dohos aromájával keveredő karakteres csokoládéillatot, keserű-édes hangulat lett úrrá rajta, mintha végre megtalálta volna a tökéletes bűvőhelyet.

Willa boltja, amely biopamutból készült sportruházatra szakosodott, a National Streeten, az észak-karolinai Blue Ridge-hegység kel- lős közepén fekvő, gyönyörű vízeséseiről híres Cataract Nemzeti Park bejáratához vezető főúton kapott helyet. Az összes turista- és kempingszaküzlet itt sorakozott, egyetlen hosszú, tömött sorban. Willa is itt találta meg a számítását, már ha lehet ilyet mondani. A lány sem a túrázásért, sem a kempingezésért, sem a város fő bevételi forrásának számító szabadtéri tevékenységekért nem rajongott különösebben, viszont a bolttulajdonosokkal meg a látogatókkal sokkal könnyebben szót értett, mint a gyerekkori ismerőseivel. Ha már egyszer itt kellett élnie, inkább volt velük, mint a fennhézázó városiakkal.

Az üzletek százévesnél is régebbi épületekben kaptak helyet, amik még abból az időből származtak, amikor Walls of Water csupán egy volt a jelentéktelen fakitermelőhelyek közül. Willa boltjának bádoggatején lyukak tátongtak, a padló kopott volt és fakó. A legkisebb nyomásra úgy recsegett-ropogott, mint az anyókák csontja: Willa innen tudta, hogy Rachel a háta mögé osont.

Megfordult, és látta, hogy Rachel előrenyújtja az ominózus borítékot.

– Nyisd ki!

Willa vonakodva vette el a meghívót. A vastag, elegáns boríték mintha kasmírpapírból készült volna. Willa feltépte, de csak azért,

hogy Rachel végre leszálljon róla. Ebben a pillanatban megszólalt az ajtó fölé akasztott csengő. Mind a ketten felkapták a fejüket, de senkit sem láttak.

– Kiráz a hideg – dörzsölte meg Rachel csupasz, libabőrös karját.

– Nagyanyám most azt mondaná, kísértet szállt át a szobán.

Rachel felhorkant.

– A babonák arra valók, hogy az emberek befolyásolni próbálják a befolyásolhatatlant.

– Köszönöm az értékes észrevételt!

– Na! – bökte oldalba Rachel. – Olvasd már!

Willa előhúzta a meghívót, és hangosan felolvasta:

1936. augusztus 12-én az észak-karolinai Walls of Water asszonyai egyletet alapítottak, mely azóta a legfontosabb környékbeli civil szervezetté nőtte ki magát: adományokat gyűjt, támogatja a helyi kulturális eseményeket és évente egyszer ösztöndíjat ad ki.

A Nőegylet jelenlegi tagjai sok szeretettel meghívják önt, a szervezet egykori tagját vagy annak hozzátartozóját, a szervezet megalakulásának 75. évfordulója alkalmából rendezendő ünnepi megemlékezésre.

Jöjjön el ön is, hogy együtt idézhessük fel az elmúlt 75 év kiemelkedő eseményeit. Az összejövetelre, amely a nemrég felújított Blue Ridge Madam avatóünnepsége is egyben, augusztus 12-én 19.00 órakor kerül sor.

Várjuk visszajelzését a mellékelt kártyán.

Paxton Osgood elnök

– Látod? – szólalt meg Rachel Willa válla fölött. – Nem is olyan vésszes.

– Nem hiszem el, hogy Paxtonnak pont a Blue Ridge Madambe kell szerveznie az összejövetelt.

– Ne csináld már! Bármit megadnék, hogy végre beszabadulhassak oda, és szerintem te is.

– Én nem megyek.

– Hülye vagy, ha kihagysz egy ekkora lehetőséget. A nagyanyád...

– ...is az alapítók között volt. Igen, tudom – fejezte be Willa a mondatot, és félretette a meghívót. – Ő benne volt a buliban, én nem.

– Ez családi hagyomány.

– Nem érdekel.

– Feladom! – emelte égnek a karját Rachel. – Kérsz egy kávét?

– Igen – kapott az alkalmon Willa, hogy végre véget vethessen a kínos beszélgetésnek. – Szójatejjel és két cukorral.

Rachel a múlt héten jelentette ki, hogy a kávézási szokások sokat elárulnak az ember jelleméről. Aki üresen issza a kávéját, az tényleg megrögzött konzervatív? Aki pedig tejjel és cukor nélkül, annak tisztázatlan a kapcsolata az anyjával? Rachel a pult alatt dugdosott füzetébe jegyezte fel a megfigyeléseit. Willa, nehogy kiadja magát, mindennap másfajta kávét kért.

Rachel visszament a pulthoz, hogy ezt a rendelést is felírja a füzetbe.

– Hmm, érdekes – mondta komolyan, mintha Willa választása döntő jelentőséggel bírna a végső megítélése szempontjából.

– Nem hiszel a kísértetekben, de szentül meg vagy győződve róla, hogy a kávézási szokásaim sokat elmondanak a jellememről.

– *Az babona. Ez tudomány.*

Willa fejszóválva folytatta a pólóhajtogatást, és igyekezett nem gondolni a meghívóra, de folyton odatévedt a tekintete, mert a boríték úgy táncolt az asztalon, mintha a szél emelgetné.

Willa ráborított egy pólót, és még az emlékéit is igyekezett kitörölni a fejéből.

AMIKOR AZNAP ESTE BEZÁRTÁK A BOLTOT, Rachel rögtön hazarohant, mert esti túrára készült a barátjával, ami olyan idegesítően egészséges programnak hangzott, hogy Willa bosszúból kivett egy brownie-t a sütis pultból, és három nagy harapással eltüntette. Aztán bepattant a kanárisárga Jeep Wranglerbe, és indult haza mosni. A szerda volt a mosónapja, és szinte már várta ezeket az estéket.

Willa egyhangú életet élt, de legalább tudta, mire számíthat. Harmincéves volt. Itt kezdődik a felnőttkor, mondogatta az apja.

Ám ahelyett, hogy egyenesen hazament volna, befordult a Jackson Hillre, hogy megtegye a maga kis kitérőjét. A meredek hegyi lejtőt hajmeresztő, már-már életveszélyes kanyarok szabdalták, de csak így lehetett feljutni a csúcson magasodó, még a polgárháború előtt épült nemesi kúriához, közismertebb nevén a Blue Ridge Madamhez. Mióta egy évvel ezelőtt megkezdődött a felújítás, Willa sutytyomban többször is felóvakodott a hegyre, hogy megnézzze, hogy halad a munka.

Az utolsó kétes hírű építési vállalkozó évekkal ezelőtt sorsára hagyta az épületet. A kúria súlyosan megrongálódott, és szép lassan átadta magát az enyészetnek, Osgoodék azonban közbeléptek, és megvették az ingatlant. A szinte teljesen felújított épület, amely díszteremmel kiegészített panzióként született újjá, visszakapta nagy fehér dór oszlopait, melyek látványos neoklasszikus stílusban sorakoztak

a homlokzat előtt. Az alsó oszlopcsarnok mennyezetéről antik csillár lógott alá. A felső oszlopcsarnokot kovácsoltvas székek díszítették. A korábban betörve, bedeszkázva álló ablakok tömege elképesztő látványt nyújtott. Az ember mintha egy régi ültetvényes család rezidenciájára csöppent volna, ahol a nők abroncsos szoknyában legyezgetik magukat, miközben az öltönyös férfiak a terményárakról beszélgetnek.

A Madamet Willa ükapja, az azóta már megszűnt Jackson Fakitermelő Vállalat alapítója építtette az 1800-as években. Ezt szánta nászajándékkul ifjú feleségének, a gyönyörű, előkelő családból származó atlantai úri kisasszonynak. A fiatalasszony örömmel fogadta a házat, rangjához illő ajándéknak tartotta, de gyűlölte a Walls of Water névre hallgató hegyi városkát és annak magányos, zöld nyirkosságát. Hamar híres lett előkelő báljairól, amiket azzal a nem titkolt szándékkal szervezett, hogy felemelje magához a város polgárait. Persze nem járt sikerrel. Miután a város népéből nem tudott társaságot kovácsolni, úgy döntött, máshonnan csábít magához előkelőségeket. Rábeszélte az atlantai barátait, hogy látogassanak el hozzá, telepedjenek le, tekintsenek úgy erre a vidékre, mint valami bájos paradicsomra, és bár ő maga soha nem érezte otthon magát a környéken, bámulatos meggyőzőerővel érvelt mellette. Ebben rejlik a gyönyörű, elégedetlen nők varázsa.

Így esett, hogy az előkelőségek végül letelepedtek ebben a vízeséssékkal övezett észak-karolinai városkában, amit addig jórészt marcona favágók laktak. Ezek a jómódú családok kíváncsiak voltak, összeférhetetlenek és makacsok. Nem mondhatni, hogy szívesen látták őket. Ám amikor az állam felvásárolta a környező erdőket, hogy nemzeti parkot alakítson ki belőlük, és a helyi fakitermelésnek be-fellegzett, a városka mégis nekik köszönhette a túlélését.

A sors fintora, hogy Jacksonék, akik annak idején a város legelőkelőbb lakóinak és a környék első számú felvirágoztatóinak számítottak, a fakitermelés beszüntetése után minden pénzüket elvesztették. Jól csengő nevüknek és egykori vagyonuknak köszönhetően egy darabig még tartották a látszatot, de amikor már az adókat sem tudták fizetni, nem maradt más választásuk, mint kiköltözni a Madamból. Szinte a teljes Jackson-família elhagyta a várost, egy fiatal lányt kivéve, aki Georgie Jackson névre hallgatott – ő volt Willa nagyanyja. Tizenhét éves volt, hajadon és várandós. Osgoodékhoz szegődött el cselédnek, akik annak idején közeli barátságban álltak Jacksonékkal.

Willa közvetlenül a kanyar előtt parkolt le. Mindig úgy időzített az érkezését, hogy még véletlenül se fusson össze a személyzettel. Kiszállt a dzsipből, majd felmászott a motorháztetőre, és a szélvédőnek vetette a hátát. Július vége volt, javában tombolt a nyár, szerelemittas rovarok zsongtak-bongtak a levegőben. Willa az orrára biggyesztette a napszemüvegét, és a lenyugvó nap fényénél alaposan szemügyre vette a házat.

Már csak a parkosítás volt hátra a felújítási munkák közül, a jelek szerint épp aznap kezdtek hozzá. Willa fellelkesült. Új látnivalók. Az udvart karókból és madzagokból álló négyzethálós szabdalta darabokra, míg a fűvön különböző színű vonalak jelezték, hol húzódnak a közművezetékek, nehogy a munkások ott is felássák a földet. A munka most a háznál, pontosabban a lapos dombtetőn álló magányos fa körül összpontosult.

A fa közvetlenül a bal oldali szakadék szélén magasodott. Levelei hosszú, vékony fürtöket alkottak, ágai szanaszét álltak. Esténként, amikor a fény egy bizonyos szögben esett rá, úgy festett, mint egy ember, aki éppen arra készül, hogy a szakadék széléről az óceánba

vesse magát. A fa mellett kotrógép állt, az ágakat műanyag drótokkal vonták körül.

Ki akarják ázni?

Willa nem értette. Hiszen a fa makkegészségesnek tűnt.

Nos, bármire készülnek is a tulajdonosok, nyilván megvan rá az okuk. Az Osgood család híres volt az ízléséről. A Blue Ridge Madam megint a régi pompájában fog tündökölni.

Willa nehezen ismerte el, de Rachelnek igaza volt. Szívesen körülnézett volna a házban. Csakhogy nem tehetett. A kúria az 1930-as évek óta egy másik család tulajdonában állt. Willa úgy érezte, már azzal is birtokháborítást követett el, hogy egyáltalán idáig eljött... bár, őszintén megvallva, mindig így tett. Kamaszkorában sem merészkedett ennél közelebb a házhoz, pedig nagy volt a kísértés, hogy betörjön az omladozó épületbe. Fiatalon bármilyen csínyre kapható volt, és olyan ügyesen keverte a lapokat, hogy általában csak a legutolsó pillanatban bukott le. A középiskola történelmébe a Gimi Mókamestere néven vonult be. A Madam viszont más volt. Mágnesként vonzotta a fiatal Willát, és ez azóta sem változott. Minden kamasz, aki valaha is behatolt a házba, titokzatos léptekről, hirtelen becsapódó ajtókról meg egy fekete puhakalapról mesélt, ami úgy lebeg a levegőben, mintha egy láthatatlan ember fején ülne. Lehet, hogy Willa ezért óvakodott a háztól. Rettegett a kísértetektől, hála a nagyanyjának.

Willa felült, és a farzsebébe nyúlt. Előhúzta a meghívót, és újra elolvasta. A szövegben az állt, hogy a mellékelt kártyán kell vissza jelezni, így hát Willa belekukkantott a borítékba, és előhalászta a papírlapot.

Meglepődve látta, hogy egy cetlit ragasztottak rá, amin ez állt:

Willa!

Már csak a mi nagyanyáink vannak életben az eredeti klubtagok közül, úgyhogy szeretnék egy kis meglepetéssel kedveskedni nekik.

Hívj fel, és közösen kitalálunk valamit!

Pax

Mindez természetesen csupa gyöngybetűvel. Willa jól emlékezett, hogy Paxnek már a középiskolában is szép volt a kézírása. Egyszer talált egy cetlit, amit Paxton véletlenül elejtett a folyosón, és hónapokig őrizgette. Paxton listába szedte rajta, milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie a leendő férjének. Willa többször is elolvasta a listát, és hosszasan tanulmányozta Paxton oldalra dőlő *j*-it, *h*et-ke *k*-it. Addig-addig nézegette, amíg meg nem tanulta a stílusát. És ha már egyszer ilyen készség volt a birtokában, botorság lett volna nem visszaélni vele, aminek köszönhetően a beképzelt Paxton Osgood kínos afférba keveredett a helyi vagány csávóval, a bunkó Robbie Robertsszel, aki azt hitte, Paxton szerelmes levelet küldött neki.

A Gimi Mókamestere mindenkire lecsap!

– Szép, ugye?

Willa összerezte a hang hallatán, és a szíve vad zakatolásba kezdett. Ijedtében még a meghívót is elejtette, a szél felkapta a papírdarabot, és egyenesen a hang tulajdonosa felé repítette, aki a dzsip mellett ácsorgott.

A férfi sötét nadrágot viselt, és kék indamintás nyakkendő kandikált ki a zsebéből. Fehér selyeminge teljesen átizzadt, fekete haja nyirkosan tapadt a homlokára meg a nyakára. Fényvisszaverő nap szemüveg takarta el a szemét. A meghívó egyenesen a mellkasának csapódott, és úgy ficánkolt rajta, mint a partra vetett hal. A férfi

halvány, elcsigázott mosollyal söpörte le magáról a kártyát, mintha kisebb gondja is nagyobb lenne ennél. *Ez égi jel*, gondolta magában Willa. De hogy mire utal, azt ő maga sem tudta volna megmondani. A nagymama jött mindig ezzel, ha valami váratlan esemény történt, majd azonmód utasította is az unokáját, hogy kopogja le a szerencsését, és forogjon körbe, vagy tegyen gesztenyét meg egy kis aprópénzt az ablakpárkányra.

A férfi levette a napszemüvegét, és Willára nézett. Különös kifejezés jelent meg az arcán.

– Te vagy az? – szólalt meg végül.

Willa döbbenten meregette a szemét, de aztán kapcsolt. *Úristen!* Nem elég, hogy rajtakapták, ráadásul pont egy családtagba botlott bele. Lángoló arccal csúszott le a motorháztetőről, és gyorsan bevágta magát a dzsipbe. Naná, hogy égi jel! Égi jel, ami azt üzeni: *El innen, de tüstént!*

– Várj! – kiabálta túl a férfi a motorzúgást.

De Willa nem várt. Gázt adott, és elszáguldott.

2.

Futtogások

PAXTON OSGOOD SOKÁIG BENN MARADT a közösségi házban, hogy a végére járjon a papírmunkának. Alkonyodott, amikor hazaindult. Az egymás után felgyulladó utcai lámpákat követte, amelyek álmos szentjánosbogarakként pislákolnak a távolban. Leparkolt a szülői ház előtt, és ahogy kiszállt a kocsiból, arra gondolt, ha csipkedi magát, akár még úszhat is egyet, mielőtt átöltözik és vissza-indul a Nőegylet esti összejövetelére.

A terv sikere azon múlt, Paxton összefut-e a szüleivel. A lány he-tekig alakította a napirendjét, hogy ne kelljen minden este részletes élménybeszámolót tartania a szüleinek. Ez a türelmetlenség és sunyiság teljesen új jellemvonásnak számított nála, és a lány egyelőre nem is tudott mit kezdeni vele. Eddig egyáltalán nem zavarta, hogy a szüleivel él, pedig New Orleansban, az egyetemi évfolyamtalálkozókon nem győztek eleget csodálkozni a többiek, hogy még mindig otthon lakik. Már azt sem igazán értették, miért költözött vissza a szüleihez a diploma megszerzése után, hiszen annyi pénze volt, hogy bármit megengedhetett volna magának. Nehéz lett volna megmagyarázni. Paxton szerette Walls of Watert. Szerette,

hogy része a történelmének, hogy ő alakítja az eseményeket. Erről szólt az élete. Itt érezte otthon magát. És mivel Colin, az ikertestvére, a munkájából adódóan folyton az országot járta, sőt néha még a tengerentúlra is kiruccant, Paxton úgy érezte, a szülei igazán megérdemlik, hogy legalább az egyik gyereküket maguk mellett tudják.

Tavaly aztán, amikor a harmincadik születésnapja úgy sűrűsödött össze a feje fölött, mint egy fekete felhő, Paxton végül mégis úgy döntött, hogy elköltözik, de nem egy másik államba, még csak nem is a város túlsó végébe, hanem – ingatlanügynökként dolgozó barátnője, Kirsty Lemon unszolására – egy lakásba, ami mindössze tíz kilométernyire volt a Hikori-laktól. Paxton direkt lemérte a kilométer-számlálón, és ezt hozta fel fő érvként a szüleinek. A költözés híre azonban, továbbá a gondolat, hogy Paxton képes lenne feldúlni ezt a boldog, diszfunkcionális családot, úgy felizgatta az édesanyját, hogy a lány végül kénytelen volt visszavonulót fújni. A történetek ellenére azért kiköltözött a főépületből, és a medence melletti kisházban húzta meg magát, ami kicsi, ám elkerülhetetlen lépésnek számított. Tudta, hogy nem lesz könnyű dolga.

A kisházban végre egyedül lehetett, de ide is csak a főépületen keresztül lehetett bejutni, vagyis a szülei minden lépését figyelemmel kísérték. Egy szatyor ennivalót sem tudott úgy becsempészni a házba, hogy az anyja ne fűzzön hozzá kommentárt. Ez lett az álmaiból. Paxton semmi másra nem vágyott, csak hogy kitehesse a fánkodoszobozt a konyhapultra, és senki ne szekálja miatta.

Felment a lépcsőn a széles elterpeszkedő házhoz, ami a birtokon növvő hikorierdő után kapta a nevét. Ősszel az egész kertet ellepték a kikericsárga levelek, ami még éjszaka is nappali világosságot csempészett a sötétbe. A fákon fészkelő madarak teljesen összezavarodtak,

mert nem tudták, milyen napszak van, és napokig ébren vircsaftoltak, míg végül kimerülten fordultak le az ágakról.

Paxton halkán benyitott a házba, majd – tudván, hogy a szülei a CNN-t nézik a kisszobában – óvatosan behúzta maga mögött az ajtót. Az volt a terve, hogy lábujjhegyen beoson a konyhába, aztán észrevétlenül kisurran a teraszajtón. Ám amikor megfordult, azonmód hasra esett egy bőröndben. Akkorát taknyolt az előcsarnok márványpadlóján, hogy még a tenyere is belesajdult.

– Mi a csuda folyik odakint? – hallotta az anyja hangját, valamint a lábdobogást a kisszoba felől.

Paxton felült, és látta, hogy a válltáskája is kiborult zuhanás közben. A listái szanaszét szóródtak, amitől rögtön pánikba esett. Kényes volt a listáira. Nem akarta, hogy bárki meglássa őket. Gyorsan összeszedte a cetliket, és még azelőtt sikerült visszagyömöszölnie őket a táskájába, mielőtt a három ember megjelent a hallban.

– Paxton! Jól vagy? – kérdezte az anyja, miközben Paxton feltápáskodott, és leporolta magát. – Colin, tedd már el innen a bőröndjeidet, az ég szerelmére!

– Úgy terveztem, hogy kiviszem őket a kisházba, de aztán kiderült, hogy az már Paxton rezidenciája – felelte Colin.

Paxton izgatottan fordult hátra, amikor meghallotta a bátyja hangját. Azonnal a testvére nyakába borult.

– Azt hittem, csak pénteken érkezel! – ölelte magához lehunyt szemmel Colint, és mélyen beszívta a bátyjából áradó rendíthetetlen nyugalmat.

Olyan boldog volt, hogy attól tartott, menten sírva fakad. Aztán olyan dühös lett, hogy legszívesebben felpofozta volna a testvérét. Sokkal könnyebb lenne az élete, ha Colin felhagyna a csavargó élettel, és végleg hazaköltözne.

– Hamarabb végeztem, mint gondoltam – bontakozott ki az ölelésből a bátyja, majd tetőtől talpig végigmérte. – Jól nézel ki, Pax. Költözz már el innen, és menj férjhez!

– Te csak ne add alá a lovat! – szólt közbe Sophia, az anyjuk. – Tudod, kivel találkozgat mostanában a nővéred? Sebastian Rogersszel.

– Nem igaz, anya, csak barátok vagyunk.

– Sebastian Rogers – visszhangozta Colin. – Iskolatársunk volt, ugye? – nézett Paxtonra. – Az a nyámnyila kölyök bordó ballonkabátban.

– Jól mondod – helyeselt az anyjuk olyan hangon, mintha Colin bármiben is megerősítette volna.

Paxton előreszegte az állát.

– Már nem hord bordó ballonkabátot. Fogorvos.

Colin egy pillanatig habozott, majd gyorsan témát váltott.

– Felviszem a bőröndöket a vendégszobába.

– Ne bolondozz! Ott a régi szobád. Minden úgy van, ahogy hagytad – mondta Sophia. – Donald, újra együtt a család! – ragadta karra a férjét. – Hát nem csodálatos? Hozz egy üveg pezsgőt!

A férfi biccentett, majd sarkon fordult, és kiment.

Paxton apja az évek során egyre nagyobb teret engedett a feleségének, ami mostanra odáig fajult, hogy a férfi zokszó nélkül hajtotta végre Sophia parancsait, és szinte minden szabadidejét a golfpályán töltötte. Paxton átlátott a szitán. Értette anyja indítékát, hogy sokkal könnyebb mindent önállóan intéznie, mint másnak engedni át az irányítást, de azt nem értette, hogyhogy nem neheztel a férjére, amiért az látványosan kivonja magát a családi kötelezettségek alól. Hát nem erről szól a házasság? Hogy van egy társad, akiben megbízhatsz, és akivel közösen hozzátok meg a fontos döntéseket?

– Csak koccintunk, és már megyek is – mondta Paxton. – Bocs, Colin! Ma van az összejövétel.

– Semmi gáz – rázta meg a fejét Colin. – Majd máskor bepótoljuk. Nekem is el kell ugranom valahova.

Sophia előrehajolt, és kisimította a rakoncátlan fürtöket a fia homlokából.

– Már az első este itt hagysz bennünket?

– Szabad ember vagyok – vigyorgott Colin. – Bármilyen nehéz is elfogadni.

– Jaj, te! – indult Sophia a konyha felé, majd felemelte tökéletesen manikűrözött kezét, és intett a gyerekeinek, hogy kövessék őt.

Teniszkarkötője megcsillant a lámpafényben, és olyan delejesen szikrázott, mintha a tulajdonosa így próbálná a jelenlévőket alávetni az akaratának.

– Hála az égnek, hogy itthon vagy! – sóhajtott fel Paxton, amint az anyja hallótávolságon kívül került. – Ugye, *most már* hazaköltöztöl?

– Még nem tomboltam ki magam – vonta meg Colin csontos vállát.

Az egész család nyurga volt, de a százkilencvenöt centi magas Colin mindenkin túltett. A középiskolában Karó volt a beceneve. A haja is sötétebb volt, mint Paxtoné – aki rögeszmésen melírozttatta szőke tincseit –, de a testvérpár egyforma fekete szeme Osgood-vérre vallott.

– Még mindig öltönyben dolgozol – mutatott rá a lány. – Ezt én nem nevezném tombolásnak.

Colin másodszor is vállat vont.

– Minden rendben? – kérdezte a húga.

– Két napja talpon vagyok. Ki kell aludnom magam. Szóval, mi van ezzel a Sebastian nevű csókával?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Paxton lesütött szemmel igazította meg a táskát a vállán.

– Csak barátok vagyunk. Anya persze nem nézi jó szemmel a dolgot.

– Miért, mit vártál? A Blue Ridge Madam viszont fantasztikus. Sokkal szebb, mint a fotókon. Ma délután felmentem, hogy megnézzem. Most, hogy a saját szememmel láttam, volna pár módosító javaslatom a parkkal kapcsolatban, de amúgy sínen van a dolog.

– Biztos, hogy kész lesz a galaestre?

Amikor Colin megszorította Paxton kezét, a lány majdnem sírva fakadt.

– Száz százalék.

– Itt a pezsgő! – csörtetett fel az apjuk a pincelépcsőn.

A testvérek egyszerre sóhajtottak fel, aztán indultak, hogy csatlakozzanak a szüleikhez.

A NŐEGYLET AZNAPI KLUBESTJÉT Kirsty Lemonnál, a Citromfalakban tartották. Amikor Paxton megérkezett, meglepődve látta, hogy az egész ház citromsárgába öltözött. A kerti utacskát szegélyező papírlampionokat kartonból kivágott citromgerezdek díszítették. A bejárat melletti bukszusbokrokra műcitromokat aggattak. Még az ajtót is élénksárga papír borította. Az évek során az eredetileg jótékony célból szervezett összejövetelek egyre inkább arról szóltak, a tagok hogyan tudják túllicitálni egymást a külsőségek terén.

Paxton az ajtóhoz ment, és bekopogott. Miután koccintott a családjával, fehér estélyire és túsarkú cipőre cserélte a munkaruháját, majd a bátyjával együtt indult el otthonról. A szüleiek hosszasan in-tegettek utánuk a kocsifelhajtóról.

Kirsty nyitott ajtót. Rövid barna hajának és apró kezének köszönhetően olyan nő illúzióját keltette, aki mellett – valamilyen rejtélyes